

v prvotním sporu odvolání podáno vůbec, přehlíží, že jest jediné věci soudu, aby tuto otázku řešil. Podle ustanovení § 529 c. ř. s. může býti podkladem žaloby o zmatečnost jen rozhodnutí v prvotním sporu pravo-
platné a jest v tomto případě pro nedostatek této náležitosti žaloba pro zmatečnost nepřijatelná. Věc byla po právní stránce správně posouzena.

Čís. 12538.

Osvojení (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 56 sb. z. a n.).

Nemanželské dítě má po osvojení nárok na výživné jen proti osvojiteli nebo osvojitelům; ve vlastní rodině, kamž jest počítati původní živitele dítěte, tedy v tomto směru i nemanželského otce a nemanželskou matku, má nárok jen podpůrný, podmíněný tím, že osvojitelé nejsou s to, aby je živili.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1933, Rv II 725/31.)

Nezletilá žalobkyně domáhala se na žalovaném uznání otcovství a placení výživného. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného, pokud byl žalovaný uznán otcem žalobkyně, vyhověl však dovolání žalovaného, pokud byl žalovaný uznán povinným platiti žalobkyni výživné, zrušil v tomto směru rozsudky nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní v rozsahu zrušení dále jednal a ji znovu rozhodl. V tomto směru uvedl v

důvodech:

Odvolací soud odsoudil žalovaného platiti na výživu žalobkyně 100 Kč měsíčně od podání žaloby až do doby, kdy bude dítě s to, aby se samo živilo. Výše tohoto výživného není dovoláním napadena, nýbrž jen povinnost plnění vůbec, aneb aspoň po celou dobu v rozsudku ustanovenou. Dovolatel poukazuje právem k tomu, že odvolací soud se nezabýval námitkou, učiněnou žalovaným již před soudem první stolice, že žalobkyně byla osvojena manžely Antonínem a Anežkou L-ovými a že se tito vzdali výslovně nároku na výživné pro žalobkyni. O tom nabídl žalovaný důkaz spisy krajského soudu v M. a zemského úřadu v Brně, jež nižší soudy neprovedly. Výtka neúplnosti řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), učiněná v tomto směru, jest důvodná, vždyť není tvrzená adopcí okolností tak nerozhodnou, jak mylně za to má první soud. Podle § 4 zák. o osvojení ze dne 28. března 1928, čís. 56 sb. z. a n. nastává osvojením mezi osvojitelem a osvojencem po právu též poměr, jako mezi rodiči a manželskými dětmi, pokud zákon jinak neustanovuje. Osvojenec nabývá proti osvojiteli všech majetkoprávních nároků jako mají děti manželské. Ve vlastní rodině nepozbývá osvojenec práv. Nárok na výživu má, pokud není osvojitel sám s to, by mu poskytoval slušnou výživu. Podle § 5 cit. zák. mohou býti smlouvou práva mezi osvojitelem a osvojencem i jinak upravena. Podle těchto předpisů má tedy osvojenec v rodině osvojitelově postavení manželského dítěte a tudíž právo

na výživu proti osvojiteli podle § 141 obč. zák. Proti své původní rodině má však rovněž nárok na výživu, toliko však **p o d p ů r n ý**, pokud není osvojitel s to, by mu výživu poskytoval. Z toho vyplývá, že i nemanželské dítě, jakmile získalo osvojením v rodině osvojitelově postavení dítěte manželského, má nárok na výživu na prvním místě proti osvojiteli, nebo jsou-li manželé osvojiteli, proti oběma manželům osvojitelům, a to již ze zákona samého. Tím spíše však, pak-li se osvojitelé, jak tvrdí žalovaný, vzdali veškerého příspěvku vyživovacího se strany nemanželského otce. Proti své matce a zejména proti nemanželskému otci přísluší osvojenci, tedy i žalobkyni, byla-li vskutku manželé L-ovými osvojena, nárok vyživovací v § 166 obč. zák. tkvící, jen podpůrně, jen v případě nemožnosti osvojitelů (§ 4 odst. (4) cit. zák.). Nemanželský otec není sice podle zákona členem rodiny nemanželského dítěte, nýbrž jen jeho matka, nicméně nelze předpis § 4 odst. (4) cit. zák. rozumně vykládati jinak, nežli, že nemanželské dítě po osvojení má nárok na výživné jen proti osvojiteli nebo osvojitelům, do jehož rodiny se osvojením dostalo a kde jest naroveň postaveno dětem manželským (potomkům) později narozeným. Ve vlastní rodině, kamž sluší počítati původní živitele dítěte, tedy v tomto směru i nemanželského otce (§ 166 obč. zák. slovo »Eltern«) a nemanželskou matku, má nárok jen podpůrný, podmíněný tím, že osvojitelé nejsou s to, by je živili. Je proto třeba zjistiti, zda žalobkyně byla skutečně osvojena Antonínem a Anežkou L-ovými, kdy se tak stalo a zda jsou osvojitelé s to, by plnili převzatou vyživovací povinnost. Zjistí-li se tvrzené osvojení, bylo by lze odsouditi žalovaného k plnění výživného jen pro dobu, než osvojení bylo provedeno, nárok žalobkyně od té doby by bylo zamítnouti leda, že by podle případného přednesu (§ 182 c. ř. s.) žalobkyně bylo důkazy jí v tom směru nabídnutými zjištěno, že nastal případ § 4 odst. (4) cit. zák. Právem vytýká tedy žalovaný, že nebyly vyžádány spisy o osvojení a že se nestalo zjištění, zda osvojení se stalo čili nic. Řízení zůstalo v tom směru kusým a neúplným, což brání důkladnému posouzení a rozřešení sporu (§ 503 čís. 2 c. ř. s.).

Čís. 12539.

Dal-li věřitel, uplatňuje své vyhrazené právo vlastnické na dodaném zboží, na jevo, že vyrovnací splátky nepřijímá vůbec a že žádá zaplacení celé pohledávky bez ohledu na vyrovnání, nebylo třeba, aby mu další splátky byly nabízeny, pokud neoznámil dlužníku, že na svém stanovisku netrvá a splátky přijmouti jest ochoten. Neučinil-li tak, nemůže se domáhati zaplacení celé původní pohledávky z důvodu jejího obživnutí podle § 57 vyr. ř. z roku 1914.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1933, Rv II 838/31.)

Žalobce měl za žalovaným pohledávku za stroje. O jmění žalovaného bylo zahájeno vyrovnání, jež skončilo potvrzením vyrovnání na 40% kvotu, jež byla dospělá v osmi splátkách. Žalovaný poukázal včas záložnu v M., jež jeho vyrovnání financovala, aby zapravila žalobci prvou splátku i další splátky. Záložna vyhověla příkazu co do první splátky,